

[Glistrup]

meldags manér og får udbetalt kroner, der ikke er kroner værd, men som kun er kurs 40 værd. Her har vi virkelig set devalueringen igennem skiftende skatteministres ødelæggende værk. Det er helt åbenbart, at skal denne regerings bestandige tromlen ned på reallønnen for folk standses, skal vi holde op med tilbagebetalingens, tilbageskridtets regeringsparti, der fører reallønnen tilbage til 1976, 1975, 1974, 1973, 1972, 1971 og tilbage mod Kristi fødsel, ja, så er der kun én eneste vej, ad hvilken vi kan forhøje lønningerne, forhøje realindtægterne for dem, der gør en indsats her i landet, og det er, at de selvfølgelig skal have nedsat deres skatter.

Det hjælper intet, om man så end begynder via organisationerne, at hr. Thomas Nielsen, hr. Georg Poulsen, hr. Hardy Hansen går frem i al deres magt og væld med alle lønforhøjelserne, de mægted' ej det mindste blad at sætte på den nælde, der hedder at få reallønsfremgang igen. Den kommer kun igennem mindre skat på arbejdskraften.

Det er helt åbenbart, at skattelettelse er vejen, den eneste vej, til at afskaffe arbejdsløsheden her i Danmark. For hvad er arbejdsløshed? Ja, selv om man nu har haft skiftende arbejdsløshedsministre i den siddende regering, så har man endnu ikke fundet ud af, hvad arbejdsløshed overhovedet er. Arbejdsløshed er ikke, som regeringen tror, mangel på arbejde, så man skal fordele noget forhåndenværende arbejde, eller sådan noget lignende. Der er uendelige oceaner og mængder af arbejde, som skal udføres. Arbejdsløshed skyldes én eneste ting, nemlig at til den pris, som det koster at købe arbejdskraft, kan de tre millioner menneskers arbejdskraft, der gerne skal afsættes på fornuftig vis på det danske arbejdsmarked, ikke sælges.

Derfor drejer arbejdsløshedsproblemet sig kun om én eneste ting. Det er et spørgsmål om at få nedsat prisen på at købe arbejdskraft, og prisen for at købe arbejdskraft i Danmark er i meget vidt omfang, at man skal sende en check på 40, 50, 60 pct. ind til kildeskattedirektoratet i tillæg til den løn, som man giver ham, der arbejder for én. Man skal afholde en lang række omkostninger til ganske og aldeles overflødige omsvøbning med papirpjatteri og ansøgninger og krav om dispensationer, så fra det ene og så fra det andet. Det er disse omkostninger,

disse restriktioner, disse skatter, vi skal til livs. Så bliver det nemlig tilstrækkelig billigt at købe arbejdskraft igen i Danmark. Når det bare er blevet tilstrækkelig billigt at købe arbejdskraft i Danmark ved at nedsætte den del af arbejdslønningerne, som hedder skattedelen – ikke den del, der hedder løndelen til medarbejderen – så har vi afskaffet arbejdsløsheden i Danmark faktisk i løbet af ganske, ganske få måneder. Hvis blot regeringen kunne forstå denne enkle problemstilling. Her har vi det eneste spørgsmål. Man gør sig bekymringer over uhyrligt mange ting ved disse trætte forligspartiets møder den ene aften efter den anden, men det eneste, som de skulle bekymre sig om, var at lette skattestrykket, lette restriktionstrykket tilstrækkelig meget til, at der var tilstrækkelig mange, der ville købe arbejdskraft, så de tre millioner mennesker her i Danmark kunne komme ud alle sammen i fornuftig beskæftigelse.

Modstykket til skattelettelse er jo det, som hr. Camre så strålende har udtrykt i Berlingske Tidende den 20. september i år, hvor vi fik den hilsen fra hamovre i Herning: for mange har sugerøret nede i statskassen. Vi har et alt for svagt værktøj til at styre udgiftsudviklingen i den offentlige sektor. Hr. Camre har igen ret, han rejser det rigtige spørgsmål.

Svaret har fremskridtets parti også på dette spørgsmål fra hr. Camre. Det står i denne bog på 265 sider, hvor man på en socialt rimelig og rigtig måde har påpeget, hvordan alle de mange overflødige frådserier med de offentlige penge kan komme væk, således at vi får midlerne til de fornødne skatnedsættelser.

Lykkeligt er det Danmark, der ikke skal have i det samme morads, som man stikker i hos hr. Fälldin, hos fru Thatcher, hos hr. Willoch og hos hr. Reagan, hvor man bare har opnået valg ved i bred almindelighed at sige: ja, vi skal nok lette på nogle offentlige udgifter og dermed lette på skatterne.

Lykkeligt er det Danmark, der i denne afgørende bog kan læse, hvordan man klarer Danmarks problemer. Vi har påvist, hvor besparelserne skal være, hvordan de skal gennemføres, sådan at vi kan få genoprettet situationen inden for Danmark, sådan at vi ikke behøver at fortsætte den mistrøstigheds, uoptimismens vej, som hr. Camre også